

Nyt fra New Zealand

Rotorua

16. marts 2006

Brev nr. 6

I dette brev: Te papa, Cablecar, Botanic Garden, Vulkanen Taranaki, White Cliffs, Taupo, Rotorua og Maorier.

12. marts 2006.

Det var en dejlig camperplads vi havde fundet, ca. 10 km. udenfor Wellington. Der gik nogle ænder rundt på pladsen, vi havde noget gammelt brød, så Merete hyggede sig med at fordre dem. Der kom hurtigt flere til, flere af dem var dårligt gående, jeg tror de spiser for meget. Godt at pladsen stort set ligger øde hen det meste af dagtimerne, så kan de små da få slået mave, og blive klar til en ny tørn når de næste gæster ankommer.

Vi forlod pladsen og kørte ind mod Wellington halv ti. Det var ikke lykkedes os at få postet vores nyhedsbrev, som vi gjorde færdig inden vi gik i seng, selv om der var Internet på pladsen. Turen ind mod hovedstaden gik roligt, der var ikke nogen særlig trafik, det var jo søndag formiddag. Vi parkerede ved Te Papa museet, som er New Zealands nationalmuseum. Museet er et kæmpe hus i 6 etager, lidt svært at overskue, jeg tror faktisk ikke at vi fik set det hele. Én af etagerne var endda lukket, de var ved at lave en ny opsætning der, om filmen Lord of the Rings som jo er optaget på mange lokationer over hele New Zealand. Mange af udstillingerne omhandlede dyrelivet, men en stor del omhandlede også de plader som New Zealands undergrund er støttet på. Meget illustrativt var det vist hvorledes dele af nordøen og sydøen bevæger sig i forhold til hinanden, målt på afstanden mellem Wellington og Christchurch som forlænges med 25 mm. årligt. Vejret var rigtig museumsvejr, mens vi var derinde, stiv kuling og regnvejr. I flere afdelinger var børn tilgodeset, der var lavet studie pladser, således at børnene kunne røre, måle, tegne og læse. Heldig nok var det klaret op da vi forlod museet ved halv et tiden.

Vi slentrede op i forretningsgaderne, vi var lidt sultne, så vi håbede at finde noget spændende. Det gjorde vi faktisk, i en stor bygning, der stod Market udenpå, men det lignede allermest en lukket fabriksbygning. Inden i var der forskellige butikker, eller boder, samt et stort område med restauranter fra mange forskellige

lande. Vi valgte den kinesiske butik, og fik en dejlig madoplevelse for få penge. Vi gik videre, ledte noget efter cablecar, måtte spørge om vej et par gange, men til sidst fandt vi stationen med den lille bjergbane, hvor en togvogn bliver trukket fra byen og op af bjerget til den botaniske have som ligger ovenfor. Cablecar har eksisteret i Wellington i over hundrede år. Den sparer rigtig mange og tunge skridt, hvis man skal fra byen og op på bjerget. Der er indrette et museum i forbindelse med bjergbanen, så man kan få et indblik i historien om denne. Der er i øvrigt mange huse i Wellington der har deres egen cablecar, nærmest en udendørs elevator, hvilket er deres eneste adgang til og fra huset, da det ligger på så stejle områder at der ikke fører vej dertil.

Den botaniske have skulle vi selvfølgelig besøge. Merete var noget skuffet, den havde lovet mere i brochurerne end den kunne holde. Det skyldtes nok at sommer går på held, meget er visnet. Men der var da lige nogle spændende kaktusser.

Vi kørte med banen ned igen, kiggede lidt på butikker, ja, - selvom det er søndag, så havde de fleste faktisk åbent det meste af eftermiddagen. Vi trillede ud af byen, vi fulgte vejen mod nordøst, vi sigter mod en af vulkanerne, Mt. Taranaki på 2518 meter, New Zealænderne sammenligner den med Japanernes Fuji. Vi får se.

Vi forlod hovedvejen ved Levin, knap 100 km. nord for Wellington, vi ville finde et sted at overnatte, ikke nogen camperplads, men ude i det fri igen. Det viste sig svært af den vej vi fulgte, vi fandt dog en lille græsplet tæt ved den snoede landevej, vi kørte lidt længere, vejen blev til grus, og blev noget ufremkommelig. Vi kørte tilbage til den lille græsplet, der kommer nok ikke alverden trafik forbi, og forstyrres os.

13. marts 2006.

Ca. 9.30 forlod vi vores overnatningssted efter at have hygget os med vores morgenmad, og samtidig havde vi mulighed for at studere fuglelivet ude i ødemarken. De biler der kom forbi havde alle enten en eller to fårehunde stående løs på ladet.

Vi havde ikke kørt ret længe, før vi kunne se vores mål tone fram af morgendisken, det store vulkanbjerg Mt. Egmont (Taranaki). Landskabet omkring os var meget flat, i en periode nærmest som at køre i marsken i det sønderjyske. Derfor var det muligt at se vulkanen på næsten 150 km afstand. I Vanganui fik vi tanket camperen og vi fik også tanket lidt på køleskabet. På et tidspunkt opdagede vi en masse mennesker gå bøjet over nogle planter, jordbær tænkte vi, og så blev camperen stoppet og Bent gik hen for at købe en bakke jordbær. Vi kørte ud til Hawera strandvej, hvor vi holdt frokostpause med de gode jordbær til dessert. Tænk sig i marts måned at få friskplukkede jordbær, det har vi ikke prøvet før. Stranden så noget forrevet ud, men det var vist et godt sted for surfere, bølgerne var store og flotte til det formål. Herefter gik turen videre, en lang køretur men med et meget varieret plante- og dyreliv.

Endelig var vi ved Taranaki, en vulkan med 2 kratere. Taranaki er 2518 meter høj og har sidst været i udbrud for 350 år siden. Den ser ud til at være meget nem at bestige, men man skal ikke lade sig narre, da vejret er meget omskifteligt, så det er vigtigt at være velforberedt med udstyret til klatreturen. Der falder årligt mellem 8 og 11 meter regn. Vi nøjedes med at tage en tur på ca. 20 min. Vi så mange inkaliljer og montbresier, og efter hvad vi læste, var de et stort problem i bjergegnene, da de breder sig meget. Vi så desværre ikke Kivi-fuglen, den sjove nationalfugl, som ikke kan flyve. Der var skiltet med at vi skulle passe på den, hunde måtte ikke færdes i området, fuglen er et let offer for en hund.

Vi kørte videre til de hvide klipper, New Zealands svar på Møns Klint, de er meget specielle, og stranden var meget sort finkornet sand, mere sort end sidst vi så sort sand. I en af klipperne var der en lang hule. Vi turde ikke gå hen langs stranden, da det var ved at blive højvande, hvilken kunne gøre returnering umulig. Der skulle være en speciel delfinart ved kysten, men vi så ikke noget til den. Vi sludrede lidt med en indfødt, blandt andet lidt om vores planer for den videre færd. Vi blev kraftigt foreslået at finde en anden rute end den vi havde tiltænkt, især hvis vi ville køre til ud på aftenen. Vejen var en

sekundær rute, måske noget af den med grus i stedet for asfalt, og med stor risiko for påkørsel af dyr, der kunne have lagt sig til hvile på vejen.

Vi besluttede derfor at stikke en nordlig rute, nok 100 km længere end den mere direkte, for i morgen at besøge Taupo. Turen gik videre og efter en time holdt vi ind på Mokau camperplads med havudsigt. Vi så en smuk solnedgang, og kan igen se frem til at sove til lyden af bølgenes bruse. Endnu en begivenhedsrig dag er til ende, også anstrengende, nok mest for camperen, vi har kørt 420 km.

14. marts 2006.

Vi stod tidligt op, da vi havde en god tur foran os.

Noget af det første vi fik øje på, da vi havde bevæget os lidt op i landskabet, var et lille fly, der sprøjtede et eller andet ud over mark og skov. Han lavede nogle meget hasarderede drej og fløj meget tæt på bjergvæggen. Vi snakkede meget om det kunne være gift for possum og kaniner, da de er en stor plage hernede. Begge dyrearter er indført fra Australien.

Efterhånden kan vi godt se at øerne ganske langsomt bliver trukket i efterårsfarverne. Lyngen blomstrede i bjergene på denne tur, hylden er klar til at blive plukket og tidselfrøene flyver tæt i luften.

Til frokost gjorde vi holdt ved Taupo søen nær Turangi. Vi nød udsigten til alle de små lystsejlere alt imens vi studerede de smukke sorte svaner og et

blishønsepar med 2 små unger. Taupo søen er efter sigende verdens bedste sted at fange ørred og laks. Vi så også mange steder, hvor fluerne blev luftet. Et enkelt sted stod der 6 fiskere på række ved flodens udmunding.

Herefter gik turen videre til Huka vandfaldene, (230 kubikmeter vand i sekundet), det er ikke så lidt, og de var utrolig flotte og larmende, men ikke så høje.

Taupo området er kendt for de mange varme termiske kilder, så vi har gået rundt mellem hvæsende og dampende kilder, kaldet Månekratere, som har

forbindelse til varmere dele af Jordens indre. Der lugtede også en lille smule af kemilokale (svovl, - mon der er nogen, der kan huske det fra deres skoledage).

Da vi gik ind i området, var der ikke så meget damp, men da vi havde gået et stykke tid på de afmærkede stier, stod der damp op overalt. Utroligt, at der findes planter kan gro sådanne steder, vi læste at nogle planter faktisk havde tilpasset sig de skoldhede temperaturer. Nogle steder kunne vi også se, at det sydede og boblede i mudderet. De varme kilder udnyttes også kommercielt, der er lavet nogle kæmpestore termiske anlæg som indvinder det varme kildevand, formentlig til brug for opvarmning af huse og de nærliggende svømmebade. Omkring disse anlæg var der tydelige advarselsskilte, med adgang forbudt, grundet det skoldhede vand som flød og sprøjtede rundt alle vegne.

Klokken var efterhånden blevet 17, og efter at have studeret hvilke andre kilder vi gerne ville se, og fandt ud af at de var lukket, måtte vi finde på noget andet. Camperen skulle have lidt diesel (den er utrolig tørstig og kunne sluge hele 73 liter). Vi gik en tur i Taupo, kun for at konstatere, at alle forretninger var lukket, altså på nær dem der sælger ture med jetbåde og bungijump. Derfor tog vi lige og nød sø udsigten, inden vi gik tilbage til camperen. Lidt udenfor byen kom vi forbi et glaspusteri, men der var desværre også lukket, så vi måtte nøjes med at beundre alle de spændende vaser, fade og glas udefra.

Til aften gjorde vi holdt ved en flod i "Den skjulte dal". Efter aftensmaden ville vi have gået en tur ned til floden, men der var allerede mørkt kl. 20.00, så det blev der ikke noget af. I stedet må vi stå tidligt op.

Bent har lige oplyst mig om, at vi allerede har kørt 4000 km. Her på Nord øen er der langt mellem de ting, vi gerne vil se, og flere ting må vi helt sikkert vente med til en anden gang.

15. marts 2006.

Vi kunne næsten ikke se floden her til morgen. Der var tåget, vel omkring 50 meters sigt. Men inden, vi kørte fra vores hvilested for natten, svingede vi lige camperen helt ned til vandet. Vi havde i aftenens løb fundet ud af, at vi faktisk var på vildspor. Vi ville gerne se Lady Knox, hun boede noget tættere på Rotorua end vi troede. Så vi måtte køre tilbage til hovedvejen, og raskt 30 km mere nordpå. Vejen var god, men tågen drillede stadigvæk lidt. Man kører ikke med lys på hernede om dagen, heller ikke når det er tåget, så de få, vi mødte med lys på, var nok andre danskere. Vi fandt Lady Knox tidsnok, hun plejer at stå op kl. 10:15. Lady Knox er en gejser, hun bor i Vai-o-tapu, et center af boblende og sydende mudderhuller af den ene eller anden skrigende farve. Fælles for alle disse huller er, at de stinker afskyeligt. Vi blev venligt modtaget

i souvenir & informationshuset, fik forklaret, hvorledes vi skulle forholde os, entreen var her 26 NZ dollars, så vi var lidt spændte på hvilken oplevelse, der ventede. Vi kunne gå lidt rundt og kigge, men skulle være klar ved gejseren en lille time senere. Vi skulle køre lidt længere ind i området, for at finde ladyen, vejret var klaret fuldstændigt op nu.

Vi var vel godt hundrede turister bænket, da en medarbejder kom ind og fortalte, hvorledes gejseren skulle vækkes (stimuleres) for at springe til vejrs. 300 gram sæbe blev drysset ned i hullet, det begyndte straks at boble lidt derfra, og ca. 2 minutter senere, medarbejderen var rykket lidt derfra, begyndte Lady Knox meget kvikt at stige til 20-30 meters højde. Imponerende syn, vand og damp glinsede i det klare solskin. Turister er nogle rastløse skarn, gejseren havde knapt sprudlet i et minut, førend størstedelen af gæsterne var på vej væk. Vi sad nu og nød synet noget længere. Her fik vi øje på et engelsk ægtepar, som vi havde mødt på færgen til Wellington. Vi fik en hyggelig sludder, og sluttede af med at sige: "see you later", ja, hvem ved, om vi måske løber på dem senere. Bagefter gik vi en tur på ca. 1½ time rundt på hele området. Vi så en kæmpe

mudderpøl, hvor der adskillige steder var boblende mudder, mange af boblerne gav nogle kraftige lyde fra sig og slog næsten en meter op i luften. Overalt var der afmærkninger, hvor vi måtte gå, og advarselskilte, hvor undergrunden var meget ustabil. Ved frokosttid kørte vi videre mod Rotorua, holdt ind på en rastepåds i skoven, og spiste i vognen. Der var fint vejr, vi kunne godt have siddet ude, men vi er travle turister, så den slags pjat er der ikke tid til. Der gik nogle dværghøns uden for vognen, Merete mente helt klart, at de måtte være sultne, så de fik vores sidste franskbrød.

I Rotorua slentrede vi lidt på "havnefronten", eller snarere på lufthavnefronten, der var flere pontonfly og helikoptere end der var både. Vi fandt byens informationskontor og bestilte billetter til en Maori aften. Nu skulle vi stifte bekendtskab med de oprindelige beboere i New Zealand. Sikke en aften. Vi blev hentet i bus ved et nyt Maori center, der netop er åbnet tæt ved informationskontoret. Chaufføren, der kørte med os, fremviste en simultankapacitet af rang. Han kørte bussen så rask igennem de trafikerede gader, at vi næsten faldt ned af sæderne samtidig med, at han underholdt os på 54 forskellige sprog, kiggede i bakspejlet ned gennem bussen for at checke, hvilke gæster, der var med fra de forskellige nationer, han omtalte. Ind i mellem skulle vi sige Kia Ora hvilket er "god dag", "velkommen", "tak" og meget mere, og når vi sagde det rigtigt, dyttede han helt vildt i hornet. Vi undlod at tænke på, hvorledes folk uden for bussen opfattede dette ritual. Vi skulle vælge en leder, inden vi kom frem til Maori landsbyen, Tamaki, som ligger 15 kilometer uden for Rotorua. Lederen skulle træde frem foran

Maorierne og vise, at vi ikke var fjendtlige, men kom med gode hensigter. Måske ville vi så få lov til at se deres by. Det var krævet, at lederen skulle være stor og stærk, samt kunne spille rugby. Jeg slap vel af flere grunde for dette tillidshverv.

Det lykkedes, efter at Maorierne havde lavet en meget truende modtagelse, at overbevise dem om vores gode hensigter, så vi blev inviteret inden for, så hvorledes de boede, hvad de lavede, samt så en forestilling med musik og dans. Det var rigtig spændende. Der var nogle børn med, de var noget utrygge ved helle seancen. Efter forestillingen blev vi bispist, Maori mad tilberedt i nogle huller i jorden, det smagte rigtig godt. Ved bordet, hvor vi spiste, kom vi til at sidde sammen med et tysk ægtepar fra Stuttgart. Jeg fortalte, at jeg udmærket vidste, hvor Stuttgart var, jeg havde hentet mit svævefly fra fabrikken, som ligger 30 km øst derfor. Sjovt, sagde tyskeren, han var også svæveflyver og fløj fra Hahnweide tæt på fabrikken. Efter en meget intens oplevelse, blev vi igen kørt tilbage til Rotorua, af selv samme

chauffør, jo – han havde også været blandt de optrædende ved forestillingen. Nu sang han og underholdt hele vejen ind i byen. Det var faktisk muligt at køre i skiftevis højre og venstre side af vejen, skråle for fuld hals, tude i hornet, dirigere fællessangen, og alligevel gøre det på 10 forskellige sprog, heriblandt Litauisk. Til slut sang han børnesangen "Hjulene på bussen drejer rundt", hvor alle også skulle rejse sig og sætte sig, inklusive chaufføren. Vi takkede pænt, "Kia Ora", da vi steg ud af bussen. Vi havde haft en herlig aften.

Det var svært at finde en camperplads, da det var blevet mørkt, inden vi var tilbage ved bilen. Det lykkedes, og vi måtte selv vælge mellem de sidste 2 pladser. Vi holder nu så tæt på Rotorua søen, at ænderne kan håndfodres fra camperen i morgen tidlig. I stedet for solnedgangen, nød vi fuldmånens spejlbillede i søens blanke vand.

Kærlig hilsen
Merete & Bent

Maori landsby

Taranaki

Craters of the Moon

